

výroku, že žalovaný jest povinen vykliditi naturální byt, jenž mu byl jako zaměstnanci obce propůjčen. Uvedená stížnost žalovaného nebyla ještě vyřízena, když bylo skončeno řízení ve sporu před soudem první stolice. Prv ý s o u d zamítl žalobu pro tentokráte. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Pro posouzení této věci je toliko rozhodné, zda byl žalovaný po řádně provedeném kárném řízení usnesením obecního zastupitelstva žalující obce platně propuštěn ze služeb obce, neboť nestalo-li se tak, je žalovaný dosud zaměstnancem obce a má tudíž nárok na užívání naturálního bytu. Ježto žalovaný podal opravný prostředek proti disciplinárnímu nálezu první stolice, a to opravný prostředek přípustný podle vládního nařízení č. 483/20 Sb. z. a n., nelze mluvit o řádně provedeném kárném řízení, nebylo-li dosud o příslušné stížnosti rozhodnuto zemským samosprávným úřadem (§ 8, odst. 3 cit. vládního nařízení); nemá tedy dosud usnesení obecního zastupitelstva o zrušení služebního poměru žalovaného právní účinnosti, proto dosud má žalovaný též nárok na užívání naturálního bytu. Žalobní žádost není tudíž již z tohoto důvodu toho času opodstatněna.

Čís. 15483.

Ustanovení § 1155 a § 1164 obč. zák. nečiní výjimek ve prospěch živností sezonních. Ujednání, jímž se zrušují nebo omezují oprávnění, plynoucí zaměstnanci z předpisu § 1155 obč. zák., jest nicotné.

(Rozh. ze dne 9. října 1936, Rv I 1585/36.)

- Žalobce (cihlářský mistr) se domáhá na žalovaném zaplacení mzdy, již mu žalovaný dluhuje za část výpovědní lhůty v zažalované výši a tvrdí, že jest to část mzdy, jakou měl dostávat podle úmluvy za dobu mimo t. zv. kampaň. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Předpis § 1162 d) obč. zák. se netýká nároků podle § 1155 obč. zák., jak nejvyšší soud odůvodnil v rozhodnutí ve Sb. n. s. 4148. Nenastala tedy v souzené věci prekluze zažalovaného nároku pro opožděné podání žaloby. Žalobce byl ustanoven v cihelně žalovaného paličem a cihlářským mistrem. Pracovní poměr byl sjednán na neurčitou dobu a k rozvázání tohoto poměru byla umluvena šestiměsíční lhůta výpovědní. Dále bylo umluveno, že žalobci náleží po dobu kampaně týdenní plat 220 Kč

a že v době mimo kampaň má býti odměněn obvyklým denním platem. Žalobci byla dána výpověď dopisem ze dne 1. října 1932 ke dni 31. března 1933, avšak mzda byla mu zaplacená jen do dne 10. prosince 1932. Podle § 1155 obč. zák. přísluší zaměstnanci plat i za práce, jež nebyly konány, když byl ochoten je konati a bylo mu v tom zabráněno okolnostmi, jež jsou na straně zaměstnavatelově. Podle § 1164 obč. zák. v úpravě zákona čis. 497/21 Sb. z. a n. jest ustanovení § 1155 obč. zák. předpisem velicím a jsou proto smlouvy a dojednání, pokud jimi má býti zrušeno neb omezeno oprávnění zaměstnancovo, plynoucí z tohoto ustanovení zákona, nicotnými (Sb. n. s. čis. 3845, 2986). Trval-li žalobcův pracovní poměr až do 31. března 1933, nemohl se tedy do té doby ani platně vzdáti nároku na služební požitky zcela nebo zčásti a nemohl se spokojiti jen úplatou za příležitostné práce vykonané v cihelně v době mimo kampaň. Nastal-li případ, že pro žalobce v této době nebylo práce, nejde to na jeho vrub a nevádí tomu ani okolnost, že cihelny jsou sezonními podniky, v nichž se práce pravidelně zastavují při nastalé zimě a obnovují se teprve zase na jaře, neboť to mohl a musil předvídati zaměstnavatel a neměl dbaje svých hospodářských zájmů sjednati se zaměstnancem smlouvu sobě nepříznivou. Ujednal-li smlouvu, jak byla zjištěna, nemůže se hájiti námitkou hospodářské nesrovnalosti a škodlivých následků, které by se vyskytly v jeho majetkovém okruhu a bránily splnění smlouvy, zvlášť když bylo zjištěno, že pokračování v některých pracích by ani nebylo nemožným. Ustanovení §§ 1155 a 1164 obč. zák. nečiní výjimek ve prospěch živnosti cihlářské nebo jiných sezonních podniků a § 1155 obč. zák. nepředpokládá ani zavinění zaměstnavatelovo (Sb. n. s. čis. 3845), nýbrž je lhostejné, zda okolnosti vyskytnuvší se v zaměstnavatelově osobě byly nahodilé či zaměstnavatelem zaviněné (Sb. n. s. 3716). Zaměstnanec ztrácí nárok na úplatu podle § 1155 obč. zák. jen, pokud službu odepřel anebo na jeho straně se vyskytly překážky, by služby nekonal, jinak stačí, že jest k práci ochoten (Sb. n. s. 5490). Věci zaměstnavatelovou by bylo, by dokázal, že žalobce na jeho vyzvání odmítl práci anebo pro vlastní překážky konati ji nemohl, to však v nynějším sporu nebylo prokázáno. Žalobcův nárok je tudíž svým důvodem po právu. Nižší soudy vycházejíce z mylného nazírání na věc se však nezabývaly výší tohoto nároku, jež byla sporná, ani vzájemnou pohledávkou k započtení namítanou. Věc není tedy zralá k rozhodnutí.

Čís. 15484.

Soudům nepřísluší za trvání sporu přezkoumati správnost jmenování přísedících pracovního soudu za skupinu zaměstnavatelů nebo zaměstnanců.

(Rozh. ze dne 9. října 1936, Rv I 2075/36.)

V dovolání do rozsudku odvolacího soudu ve věcech pracovních uplatnila žalující firma, že rozsudek jest zmatečný podle § 28 čis. 2 zák. čis. 131/31 Sb. z. a n., poněvadž i druhý přísedící, který se zúčastnil